

само съ туй се различава отъ прекрасно-то, защото негови-тъ образи се составляватъ въ угодность на едно шатко мнѣніе, или на една груба и слѣпа страсть, която полекъ-лекъ става навикъ (адеть), и тойзи навикъ тогава вече се називава *уорсшво* (инатъ). Спорядъ това, всеки лесно разумѣва, че ако мы бы поискали да образуваме и да представимъ онова, кое-то се намъ нрави, съ такива черты и въ такъвъ видъ, щото оно да може да се приближи къмъ *прекрасно-шо*, (безъ да престане обаче да е и наше нравящее се), и таковимъ образомъ и оно, както и *прекрасно-шо*, да може да угоди всякога и всички-тъ: то мы сми длѣжи да правимъ нѣкои отстъпки отъ странъ-тъ на животното наше естество; длѣжни сме сирѣчь да надвивамы наше-то упорство (инатъ-тъ си) въ угодность на прекрасно-то и Божественно-то. — Отъ туй слѣдова че, когато наше-то животное естество иска да представи и да слѣдова не свое-то *нравяще се*, но *прекрасно-шо*; то оно трѣба да се отказва въ сѣщественни-тъ свои стремленія отъ чястны-тъ животны формы, въ които е обвито негово-то нравящее се и да ги промѣни съ нравственно-разумны формы, които да угождаватъ всекому, а не да оставимъ това наше животное естество, обдаренное (по образу и по подобію Божію) съ разумъ, слово и нравственно чюство да се влече отъ наши-тъ грубы и слѣпы страсты или отъ нашій инатъ.

*Забблежка 22)* Тукъ трѣба мы особенно да обжрнемъ вниманіе-то на мили-тъ ни съотечественници — Бжлгари, които се намиратъ по злополучію ёще въ една низка степенъ на просвѣщеніе-то и образованіе-то, вмѣсто да се мжчатъ да се приближаватъ спорядъ своето предназначеніе къмъ Богъ, и къмъ всичко що е Божественно и прекрасно, вмѣсто сирѣчь да се водятъ отъ Божественный свой разумъ и да правятъ нѣкои отстъ-